

Galerie mladých

LUKÁŠ HÁJEK – BODEJŤ

4. 2. – 26. 2. 2009, vernisáž v úterý 3. 2. v 17.30 hod

[+ hosté: Vilém Novák, Filip Smetana, Veronika Vlková & Madla Bažantová]

Využívání nejrůznějších forem spolupráce se zdá být jedním z nejvýraznějších rysů současného (nejen) českého umění. Nemám zde přitom na mysli kooperaci v rámci více či méně pevné formace určité skupiny. Heslem dne jsou dočasné aliance, kolaborace šité na míru konkrétnímu výstavnímu prostoru, tématu, vycházející z aktuálního protnutí zájmů a směřování. Do jisté míry je to jistě důsledek stále rostoucí mobility umělců, kteří v rámci stáží, stipendijních pobytů a rezidencí putují z ateliéru do ateliéru, z města do města, ze státu do státu. Důvodů ale bude samozřejmě víc...

Lukáš Hájek do naznačeného trendu dobře zapadá – pravidelně se zapojuje do kolektivních projektů (opakovaná těsnější spolupráce se Zdeňkem Porcalem, ale např. i jeho podíl na realizaci večerů Fiha, které prezentovaly práce studentů FaVU VUT v Kunštátské kavárně Trojka), nejednou jeho práce přímo stojí na participaci dalších partnerů, bez níž by nebylo možné ji realizovat (např. rozsáhlý projekt *Starý papír*, na němž pracoval v průběhu loňského roku). V Galerii mladých se s ohledem na naznačený kontext neděje na první pohled nic neobvyklého. Kromě dvou Hájkových instalací, v nichž se uplatňují prvky rukodělného („lo-fi“ i „hi-fi“) kutilství i readymade, se v prostoru galerie setkáme s dvojicí artefaktů Viléma Nováka a Filipa Smetany – z hlediska své estetiky tak radikálně odlišných, jak je to jen možné – a videem vzniklým ze spolupráce Veroniky Vlkové a Madly Bažantové.

Neobvyklost Hájkova přístupu nespočívá v tom, že subjektivní volbou několika prací spřízněných autorů de facto vstupuje na kurátorské pole. To se již před nějakým časem stalo ne-li něčím běžným, tak alespoň standardně užívanou strategií. Zvláštní je, že takto postupuje v případě výstavy, kterou avizoval jako jistou sebereflektující sondu. **Bodejť** je oblíbené slovo Hájkova dědečka, kuřáka, který si zapaloval sirkami, jejichž obrázek autorovi utkvěl. Slovo nebo obraz se stávají východiskem dalšího obrazu, jsou začátkem dialogu, nalézáného vyprávění, které se rozvíjí uvnitř galerijního prostoru. Každé „slovo“ v tomto vyprávění nese svůj vlastní význam. Přesto může pro někoho Hájkova výstava zůstat bábělštinou. Bodejť.

Jan Mukařovský na konci 30. let provedl malý koperníkovský obrat, když napsal, že záměrnost (směřování k významu, které je klíčové pro interpretaci významu díla) by se neměla hledat na straně autora, ale na straně čtenáře/diváka. Nezáměrnost pak není absencí smyslu vloženého do díla, ale pouze neschopností diváka identifikovat v tomto díle koherentní významovou strukturu. Lukáš Hájek v Galerii mladých vytvořil s využitím několika děl svých přátel komplexní celek, který se zavíjí do sebe, stáčí se k jeho paměti, několika vzpomínkám. Není zřejmě možné (a ani správné) vydat se po této spirále až na její konec. Můžeme si ale její závit představit jako galerii, kde visí na zdech obrazy...

Jan Zálešák